

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרִשְׁתָּ וַיֵּצֵא י"ב בְּסֵלֹו ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשִׁי

לָבֵן וַיַּעֲקֹב בְּרִיתוֹ שֶׁלֹא לְהַזִּיק הָאֶחָד לַשֵּׁנִי. לָבֵן נִפְרָד מִלְדָּו וּנְכַדָּו.
לָבֵן אָמַר לַיַּעֲקֹב, " לֹא הֵייתָ צָרִיךְ לְבָרוּחַ! לֹא הֵייתָ עוֹשֶׂה שׁוּם דָּבָר בְּדִי לְהַזִּיק לְאִי מִמֶּכָּם. הַבְּנוֹת הֵן בְּנוֹתֵי, וְהַיְלָדִים הֵם נְכַדָּי. הִבֵּה נְכָרֶת בֵּינֵנוּ בְּרִית, נִבְטִיחַ שֶׁלֹא לְהַזִּיק אֶחָד לַשֵּׁנִי וְה' יִהְיֶה הַעֵד בֵּינֵנוּ".
יַעֲקֹב לָקַח אֶבֶן שֶׁתְּהִיָּה מִזְבֵּחַ, וְהַמִּשְׁפָּחָה כָּלָה עָזְרָה לוֹ לִיצוֹר גַּל אֲבָנִים – עֶרְמָה. יַעֲקֹב וְלָבֵן שָׁנִיָּהּ קָרְאוּ לָזֶה עֶרְמַת הַעֲדוּת אֲבָל לָבֵן כָּנָה זֹאת בְּאֶרְמִית יָגַר שֶׁהָדוּתָא וְאֵלּוּ יַעֲקֹב בְּעִבְרִית קָרָא לְמָקוֹם גִּלְעָד. הֵם קָרְאוּ לָזֶה גַם מִצְפָּה בְּדִי לְזָכוֹר שֶׁה' יִשְׁמֹר עַל שְׁנֵיהֶם וַיִּוָּדָא שֶׁהֵם מְקִיָּמִים אֶת הַבְּטָחָתָם.
מַהִי הַהִבְטָחָה?

יַעֲקֹב הִבְטִיחַ שֶׁלֹא לְהִתְנַהֵג בְּרַע לְבְנוֹתָיו שֶׁל לָבֵן וְלֹא לְהִתְחַתֵּן עִם אֶף אַחַת אַחֶרֶת (הַיּוֹת וְזֶה יִצְעַר אוֹתוֹ). שְׁנֵיהֶם הִבְטִיחוּ שֶׁהֵם לֹא יַעֲבֹרוּ אֶת מְקוֹם הַגִּלְעָד בְּדִי לְהַזִּיק הָאֶחָד לַשֵּׁנִי.
לְמִרוֹת שֶׁלָבֵן לֹא עָזַר בְּהַכְנַת הַגִּלְעָד, הוּא טָעַן שֶׁזֶהוּ הַגֵּל שֶׁהוּא הַצִּיב וְהַמִּצְבָּה שֶׁהוּא הַכִּיּוֹ. לָבֵן הִבְטִיחַ בְּשֵׁם ה' וּבְשִׁמּוֹת הָעֲבוּדָה זָרָה שֶׁלּוֹ, וַיַּעֲקֹב הִבְטִיחַ בְּשֵׁם ה'.
יַעֲקֹב שָׁחַט קֶרְבָּנוֹת וְהֵם אָכְלוּ יַחַד סְעוּדָה. כָּלֵם יִשְׁנוּ בָּהָר בְּאוֹתוֹ לִילָה.
בְּבִקְרָה, לָבֵן נִשְׁקָ אֶת בְּנוֹתָיו וּנְכַדָּו וּבִרְךָ אוֹתָם לִפְנֵי שֶׁפָּנָה לְבֵיתוֹ.
יַעֲקֹב הִמְשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמִלְאָכִי הָאֶרֶץ יֵצְאוּ לִפְגֹּשׁ אוֹתוֹ וּלְהַחֲזִיר אוֹתוֹ חֲזָרָה. כְּשֵׁיַעֲקֹב רָאָה אוֹתָם הוּא אָמַר, זֶהוּ הַמַּחְנָה שֶׁל ה' וְקָרָא לְמָקוֹם מַחְנֵים. (שְׁנֵי מַחְנוֹת).

תְּהִלִּים / יוֹם י"ב לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ס"ו- ס"ח

בְּתִהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנוּ פְּסוּק "בְּרוּךְ ה' יוֹם יוֹם". מִדּוּעַ נֶאֱמַר יוֹם פְּעֻמִּים?
כָּל פְּעַם זֶה נִכְתָּב עֲבוּר אַחַת הַדְּרָכִים בְּהֵן אָנוּ עוֹבְדִים אֶת ה' מִיַּדֵי יוֹם.
הַיּוֹם" הָרֵאשׁוֹן נִכְתָּב עֲבוּר דְּבָרֵי הַקְּדָשָׁה, כְּמוֹ קִיּוֹם מִצְוֹת וְלִמּוּד תּוֹרָה. "הַיּוֹם" הַשֵּׁנִי מְכוּן עַל

הדברים שאנו רגילים לעשות כמו אכילה, שינה ומשחקים. גם הדברים האלה יכולים להיות לשם שמים.

בגמרא אנו רואים שהלל הזקן נהג לומר שפסוק זה מלמד על בטחון בה'. אם מוצאים מאכל יפה ומשבת, איננו צריכים לשמור אותו לשבת, נשתמש בו היום. ה' בודאי יתן לנו ברכות חדשות מחר ויזמן לנו משהו אחר מיחד לכבוד שבת.

המגיד מלמד עוד סבה מדוע לא לשמור לשבת. אדם יכול לחשב שאוכל משבח ראוי לשמוש רק בשבת, כאשר האכילה היא מצוה. אבל לומדים מפסוק זה "ברוך ה' יום יום" – ששתי הדרכים של עבודת ה' הן מיחדות. יכלים להשתמש באוכל משבח ביום רגיל באפן שישמח את ה'.

תניא / קונטרס אחרון (י"ב בסלו שנה פשוטה)

בתניא היום מסיימים את הפלפול הארוך שמטרתו להבין מדוע קיום מצוה או למוד הלכות הוא מיחד יותר מאשר רק כונה.

אחד הדברים שלומדים הוא שהמלאכים נקראים בשם ה' כאשר הם מקימים שליחות של ה'. כאשר התורה נלמד כאן בעולם, אנו הופכים להיות השלוחים של ה' כדי להביא את התורה לתוך העולם וכלנו נקראים גם כן בשם ה'.

לכן ההלכות שאנו לומדים כוללות את כל הכח של ה' להפוך את העולם למקום קדוש. אולם ישנו הבדל בין נשמות ומלאכים: מלאכים יכולים להתקרב לה', אבל רק נשמות יכולות להאיר את אור ה' בעולם.

למוד תורה באפן של פלפול (כפי שלמדנו במשך הימים האחרונים) הוא מתנה מיחדת שקבלנו מה' כאשר קבלנו את הלוחות השניים.

כאשר היו רק הלוחות הראשונים יכלנו ללמד על מצוות. עם הלחת השניים, ה' נתן לנו הזדמנות להגיע לחלקים עמוקים ביותר של התורה על ידי עבודה קשה לנסות ולהבין ענינים בתורה באפן של פלפול.

היום יום / י"ב בסלו

הברכה שהאב מברך כאשר בנו מגיע לגיל בר מצוה נקראת ברכת "ברוך שפטרני" אומרים אותה ללא שם ה', ואומרים אותה רק בשעת קריאת התורה אולם לא בשבת.

~

לומדים מהבעל שם טוב: אם שומעים אדם שאומר דבר לא טוב על אדם אחר, יש להצטער מאד. אפילו אם לא מכירים על מי מדבר כיון שאחד מן השתים: או שמה שהם אומרים נכון ואז הצער הוא על האדם שעליו מספרים, או שזה לא נכון ומצער מאד לשמוע שאדם אומר דבר לא נכון ולא ראוי.

ספר המצוות / מצוות עשה ק"ד, צ"ו

היום לומדים את אותה מצוה כמו אתמול, **מצוות עשה ק"ד** היא שאדם שיש לו מחלה שנקראת זב, הוא טמא ויכול גם לטמא אחרים על ידי שנוגע בהם וכדומה.

בנוסף, לומדים מצוה חדשה, **מצוות עשה צ"ו** על סוג של טמאה שמגיע מנבלה- בהמה או חיה מתה.

רמב"ם / הלכות מטמאי משכב ומושב פרק י"ג, הלכות שאר אבות הטמאה פרקים א', ב'

היום לומדים את הפרק האחרון על אנשים שהם טמאי גוף – אב טמאה, ומתחילים ללמד על עוד סוגי אבות טמאה.

פרק י"ג – בפרק הזה מדבר על דבר שבכל הנראה נשאר טהור. אם "חבר" – אדם שמוסכם שהוא תמיד נזהר בעניני טהרה) השגיח על זה, בדרך כלל סומכים עליו.

פרק א' – הפרק הראשון של הלכות שאר אבות הטמאה מלמד אותנו שגופה של חיה או בהמה או חלק ממנה, יכולים לטמא דברים אחרים. אם חיה טהורה נשחטה כהלכה, היא אינה מטמאה דברים אחרים שסביבה.

פרק ב' – לומדים מה קורה כשחיה לא כשרה נהרגת, היא אינה מטמאת דברים אחרים עד שהיא מפסיקה לזוז.

דרכי החסידות / י"ב בסלו

בשנת תרצ"ג בי"ב בסלו (היום) ארע דבר מאד מיוחד: בשעה מאחרת בלילה, חלם הרבי הרי"צ חלום. בחלומו, אביו הרבי הרש"ב הגיע אליו ואמר "למה אתה מצטער? מאיר ומבהיק אצלך בבית בלילה!

הרבי הרי"צ התעורר וראה את הירח מאיר מבעד לחלון.

אבל הוא הבין שלא לכך התכוון הרבי הרש"ב. לכן קם והתהלך סביב הבית לראות מה גורם לבית שלו להאיר ולהבהיק. כאשר הגיע לספריה, ראה את הרבי יושב ולומד. הרבי ריי"צ קרא לרבי וספר לו על החלום.

אחד הלקחים שאפשר ללמד מזה שלא מספיק ללמד תורה, אלא יש ללמד תורה באופן שיאיר את העולם. כיצד עושים זאת? כאשר לומדים את תורת הרבי ומקימים את השליחות ללמד יהודים אחרים, כך אפשר להיות בטוחים שהתורה שאנו לומדים תאיר.

תפלה / קריאת שמע

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

התורה אומרת כי בגופו של האדם יש 248 איברים. אחד הדברים שעושים כדי לשמור את כל הגוף בריא הוא להקפיד לומר את כל המלים של קריאת שמע. יש 245 מלים, מילה כנגד כל חלק בגוף.

אבל רגע, אמרנו שיש 248 חלקים, ורק 245 מלים בקריאת שמע.

בגלל זה נהוג שהחזן אומר את המלים "ה' אלקיכם אמת" בקול. כאשר עושה זאת, הדבר נחשב לכלם כתוספת של שלוש מלים, וכך יש את כל מילות "שמע ישראל" כנגד כל חלק בגוף.

(ראה שלחן ערוך האדמו"ר הזקן, הלכות קריאת שמע ס"א, ג')